

personligt til mig selv, at jeg har spurgt, hvilket Middel jeg troede var nødvendigt i Straffeloven, det er meget muligt, at jeg personlig tror at kunne nøies med mindre, end der her er foreslaaet, og at jeg maaske kunde følge Flertallet, men Spørgsmaalet er ikke om, hvad den Enkelte tror, men om hvad der i Almindelighed maa anses som nødvendigt. Saameget med Hensyn til Udtalelserne om Anledningen til, at Betænkningen maa ske er truffet noget ud. Hvad den anden Side af Sagen angaar, nemlig det ærede Medlems Udtalelser om den Appel, som efter hans Formening var bleven forlangt, saavel af min ærede Nabo som af mig lige over for Jurisdiktionscheferne, saa har det ærede Medlem fuldstændig misforstaaet mig. Jeg har ikke forlangt og ikke tænkt paa at forlange, at den høitagtede Krigsminister skulde anmode Jurisdiktionscheferne, om nogenformhelt Erklæring. Jeg vilde have fundet det fuldstændig rigtigt og fuldt forsvareligt, om den høitagtede Minister havde forberedt Lovforslaget og paa sit Ansvar bragt det ind her i Thinget; men naar den høitagtede Minister bringer Lovforslaget ind, og støtter det ved Udtalelser af enkelte af Hærens høieste Befalingsmænd og enkelte Myndigheder, saa stiller Sagen sig for mig anderledes, thi jeg mener, at naar den høitagtede Minister har ansat det nødvendigt at indhente Betænkninger fra Enkelte, kunde han ligesaa gjerne have indhentet Betænkninger fra Alle, og jeg tror, at jo flere man spørger til Raads i det givne Tilfælde, desto sikrere og fastere Støtte faar den Minister, som overhoved finder det nødvendigt at spørge. Der er imidlertid en anden Betragtning, jeg tror det er tilladeligt at gjøre gjældende. Naar det gjælder om at indføre en Straffelov for Krigsmagten, saa er den juridiske Behandling af Sagen den ene Side og den militære den anden, og jeg tror at turde sige, at den høitærede Minister ved Sagens første Behandling gav mig Ret i, at, naar man vilde gaa til at skaffe sig Garanti for virkelig at faae et godt og brugbart Grundlag, saa var den Vej, man gik i Lydskland, den bedste, og hvad gjorde man der? Man lod Generalauditøren ubearbejdet et Forslag, man sammensatte en Kommission, ikke alene af Militære, men ogsaa af civile Jurister, Militære som Civile, lod dem gjenarbejde Forslaget, og det blev dernæst endelig forelagt og i det Væsentlige vedtaget. Det var denne Vej, man gik, men den er man ikke gaaet her; thi efterat i sin Tid Generalauditøren havde ubearbejdet Forslaget alene, sammensatte man vel en lille Kommission af Officerer og lod den afgive en Betænkning om Forslaget, jeg veed ikke, om den nogenjinde er bleven trykt, men jeg har hørt den høitærede Minister citere den flere Gange igaar og iforgaars. Det var en noget anden Vej, og altsaa har man efter min Formening ikke ganske den Garanti, man kunde have for, at alle de Forhold,

som her berøres, ere varetagne. Naar det ærede Medlem erindrede om, at til Krigsmagten hørte ikke alene Hærens Officerer, men ogsaa det almindelige værnepligtige Folk, som tjente i Hæren, og at ogsaa det havde en Mening om, hvad der burde gjøres — jeg skal her indskyde den Bemærkning, at det ærede Medlem først talte til Mindretallet, baade til min ærede Nabo og til mig, men senere under sin Tale udtog han det ene Medlem af Mindretallet, som var mig, og henvendte sig til det andet — saa skal jeg for saa vidt gjerne paa dette Omraade svare — og jeg tror ogsaa, at jeg i saa Henseende træffer min ærede Medforslagsstillers Tanke derom — at det er fuldstændig rigtigt, men dette Folk er jo repræsenteret heri Rigsdagen, og da Loven kommer ind her, saa er det jo her, Folket — det er jo ellers det ærede Medlems Anstuelse — dømmer om det Rigtige, og det tror jeg nok man kan være sikker paa ogsaa ligeoverfor Spørgsmaal af denne Natur, at de folkelige Hensyn ganske vist her i Folkethinget ville blive tagne i langt højere Grad end de Hensyn, der gjøres gjældende af Officererne. Jeg er saaledes, og det vil jeg forvare mig imod, ikke af dem, der mene, at man nødvendigvis angaaende geistlige Spørgsmaal skal spørge Præsterne, angaaende juridiske Spørgsmaal Juristerne og angaaende militære Spørgsmaal alene Officererne, men jeg tror paa den anden Side man gaar for vidt, naar man ved enhver Leilighed, hvor en Rigsdagmand taler i en militær Sag, da ser for meget paa den tilfældige Omstændighed, at han er Officer, at han til daglig Brug er knyttet til Hæren, og derfor er tilbøielig til paa Forhaand at tillægge ham al mulig Ensidighed og Bornethed, blot fordi han hører til Lauget. Jeg skal ikke meget komme ind paa Sagens Realitet, thi jeg tror, at den tilbøielig kan siges at være udbatteret, men jeg skal tillade mig at gjøre nogle enkelte Bemærkninger til enkelte af de ærede Lædere, der idag have havt Ordet. Da det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) talte, tillod jeg mig at gjøre en Afbrydelse; han talte om, hvorledes de Afdelinger, der ligge her i Kjøbenhavn, havde det største Antal Straffe, og at min ærede Nabo havde ansført visse Ting som Grund dertil. Jeg skal hverken med min ærede Nabo eller med det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds komme ind paa de Steder, han søgte som Middel til Fristelserne; jeg søger dem paa ganske andre Steder. Naar en Mand ligger som Soldat der, hvor han hører hjemme, saa er det naturligt, at Hjemmet drager ham til sig, det er en saare naturlig Fristelse og i alt Fald ikke af en ond Art; det er derfor saare naturligt, at han efter endt Formiddagsjævneste søger hjem, for at spise til Middag, i Stedet for at spise paa Kasernen; maaske træffer han Selskab hjemme, hvilket forhindrer ham fra at anvende den fornødne Tid til Hvile, som nød-